

Arrest

**nr. 342 965 van 17 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 15 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 september 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 september 2025 met nr. 332 873 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 22 september 2025.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. LAHAYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 4 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië en hij op 25 oktober 2022 reeds een dergelijk verzoek indiende in Zwitserland.

1.3. Op 10 januari 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 13 januari 2025 verzoeken tot terugname aan de Kroatische en de Zwitserse overheden. De Zwitserse overheden weigeren op 15 januari 2025 het terugnameverzoek. Zij bevestigen dat verzoeker bij hen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, dat negatief werd afgesloten op 4 december 2024. Zij wijzen er echter op dat verzoeker zijn verzoek indiende met zijn partner en dat tijdens hun verblijf in Zwitserland een gezamenlijk kind werd geboren. Zij vragen bijkomende informatie over de verblijfplaats van deze gezinsleden. Op 25 januari 2025 weigeren ook de Kroatische overheden het terugnameverzoek.

1.5. Op 5 februari 2025 richten de Belgische overheden een verzoek tot herziening aan de Zwitserse overheden. Zij delen mee dat de partner, vergezeld door haar zoon, op 23 december 2024 ook verzocht om internationale bescherming in België en zij hierbij verklaarde dat zij niet langer een koppel vormt met verzoeker. Nog wordt meegedeeld dat voor hen op 22 januari 2025 eveneens een terugnameverzoek werd gestuurd naar de Zwitserse overheden. Op 4 februari 2025 stemmen de Zwitserse overheden allereerst in met de terugname van de (ex-)partner en haar kind, op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening. Op 7 februari 2025 stemmen zij in met de terugname van verzoeker, eveneens op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 12 februari 2025 in hoofde van de (ex-)partner en haar kind tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft een overdrachtsbesluit aan Zwitserland.

1.7. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 25 februari 2025 ook in hoofde van verzoeker tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nr. 323 033 van 10 maart 2025 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werd ingesteld tegen dit besluit tot overdracht aan Zwitserland, waarna verzoeker op 13 maart 2025 wordt overgedragen aan Zwitserland.

1.8. Op 13 augustus 2025 dient verzoeker in België een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

1.9. Verzoeker wordt op 22 augustus 2025 opnieuw gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening.

1.10. Eveneens op 22 augustus 2025 wordt een nieuw terugnameverzoek gericht aan Zwitserland, dat dit verzoek op 3 september 2025 aanvaardt op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

1.11. Op 5 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuw overdrachtsbesluit aan Zwitserland. Dit is het bestreden besluit, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: [B. N.]
voornaam: [L.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Burundi*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [L. B. N.], verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi verklaart te zijn, vroeg op 20.12.2024 een eerste maal internationale bescherming in België. Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de

databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië op 04.10.2022 en in Zwitserland op 25.10.2022.

Op 13.01.2025 werden de Kroatische en Zwitserse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. De Zwitserse instanties wezen dit verzoek af op 15.01.2025, de Kroatische op 25.01.2025.

De Zwitserse instanties werden op 05.02.2025 met toepassing van artikel 5(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) 1560/2003 verzocht de weigering tot terugname te herzien. Op 07.02.2025 erkenden ze verantwoordelijk te zijn en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (hierna de Dublinverordening).

De betrokkene kreeg op 27.02.2025 kennis van een overdrachtsbeslissing en van een beslissing tot vasthouding met toepassing van artikel 51/5,§4 van de wet van 15.12.1980. Op 13.03.2025 werd hij overgedragen aan de Zwitserse instanties.

De betrokkene vroeg op 13.08.2025 opnieuw internationale bescherming in België. Hij legde daarbij kopieën voor van de identiteitspagina van een paspoort van Burundi met referentie [...], afgegeven op [...] en geldig tot [...] en van een identiteitsdocument van de Zwitserse instanties met referentie [...], afgegeven op 16.05.2024 en geldig tot 15.05.2025.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië op 04.10.2022, in Zwitserland op 25.10.2022 en in België op 20.12.2024.

De betrokkene werd in het kader van zijn volgend verzoek gehoord op 22.08.2025. Hij verklaart dat hij gehuwd is en dat zijn echtgenote en hun dochter, geboren in 2013, in Burundi verblijven. Hij stelt verder vader te zijn van een in 2023 in Zwitserland geboren zoon die samen met zijn moeder op 23.12.2024 internationale bescherming vroeg in België. Een van zijn 2 zussen verblijft in België, familieleden in een andere lidstaat heeft hij naar eigen zeggen niet. De betrokkene verklaart dat hij Zwitserland op 12.08.2025 opnieuw verliet en met de trein terugkeerde naar België.

De betrokkene was op 22.08.2025 het voorwerp van een beslissing tot vasthouding met toepassing van artikel 51/5,§1 van de wet van 15.12.1980 en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Op 22.08.2025 werden de Zwitserse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 03.09.2025 erkenden de Zwitserse instanties verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van de Dublinverordening. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zurich.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van de toenmalige Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele

tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU - C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat.

Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. In overwegingen 2 en 3 van de Dublinverordening worden de doelstellingen van het Gemeenschappelijk Europees Asielsysteem (GEAS), waaronder het waarborgen van het beginsel van 'non-refoulement', uiteengezet. Doordat het via bovenvermelde overeenkomst partij is bij de Dublinverordening is het naleven van dat beginsel dan ook van toepassing op Zwitserland.

Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zwitserland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot opnieuw internationale bescherming te vragen in België omdat hij familie heeft in België, in de nabijheid van zijn in België verblijvend kind wil kunnen zijn, de Zwitserse instanties zijn verzoek om internationale bescherming afwezen en omdat België de mensenrechten respecteert. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij in Zwitserland moeilijk een dokter kon zien en in een regio, waar Duits en Italiaans wordt gesproken, een tolk moest zoeken. Dit nam naar eigen zeggen tijd in beslag terwijl zijn ziekte erger werd.

Zoals reeds werd opgemerkt wordt de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming bepaald aan de hand van de in de Dublinverordening vervatte criteria en mechanismen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt. Het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

De betrokkene voert aan dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wil behandeld zien omdat hij bij zijn zoon wil blijven en omdat hij daarnaast verwanten heeft in België. De persoon, die kon worden geïdentificeerd aan de hand van de gegevens die de betrokkene verstrekke, vroeg op 23.1.2024 samen met zijn moeder internationale bescherming in België. Zwitserland stemde op 04.02.2025 in met de terugname van deze persoon en zijn moeder. Ze kregen op 20.02.2025 kennis van een overdrachtsbesluit, maar werden niet binnen de door de Dublinverordening bepaalde termijn aan Zwitserland overgedragen waaruit volgde dat België verantwoordelijk werd voor hun verzoek om internationale bescherming. De betrokkene suggereert dat een overdracht aan Zwitserland een inbreuk zou vormen op zijn gezinsleven, gezien de verantwoordelijkheid voor het verzoek om internationale bescherming van zijn zoon en diens moeder aan België toekomt. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM diverse malen eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven ('Mokrani tegen Frankrijk', 15.07.2003, § 23; 'Beldjoudi tegen Frankrijk', 26.03.1992, § 74; 'Moustaquim tegen België', 18.02.1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM houdt evenmin de algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om een gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan ('Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland', 31.01.2006, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren ('Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga tegen België', 12.10.2006, § 81; 'Moustaquim tegen België', 18.02.1991, § 43; 'Abdulaziz, Cabales en Balkandali tegen het Verenigd Koninkrijk', 28.05.1985, § 67). Hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn de staten die partij zijn bij het EVRM er wel toe gehouden om een billijke afweging te maken tussen de belangen van het individu en het algemeen belang ("Nuñez tegen Noorwegen", 28.06.2011, § 68-69). Gelet op het voorgaande komt het aan de betrokkene toe het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Zwitserland dit vermeende gezinsleven zou schenden. We wensen te benadrukken dat de zoon van de betrokkene werd geboren op [xx.xx.2023] en op het ogenblik dat de betrokkene Zwitserland in december 2024 verliet een jaar en 10 maanden oud was. De zoon van de betrokkene en diens moeder vroegen weliswaar 3 dagen nadat de betrokkene dat had gedaan ook internationale bescherming in België, maar de betrokkene maakte tijdens het verhoor in het kader van zijn verzoek van 20.12.2024, dat plaatsvond op 10.01.2025, geen melding van een gezinsleven met zijn zoon en voerde de aanwezigheid van zijn zoon ook niet aan als een reden waarom hij zijn verzoek om internationale bescherming door België wilde behandeld zien. Hij was wel degelijk op de hoogte van hun aanwezigheid, want hij maakte daar tijdens het verhoor dd. 10.01.2025 melding van (vraag 18 van verhoor dd. 10.01.2025). Tijdens het verhoor in het kader van zijn verzoek dd. 13.08.2025, dat plaatsvond op 22.08.2025, uitte hij wel de wens bij zijn kind te kunnen blijven, maar stelde tevens niet te weten waar zijn zoon en diens moeder verbleven gezien hij verklaarde geen contact te hebben met hen (vraag 18 van verhoor dd. 22.08.2025). Gelet op het voorgaande besluiten we dat in het geval van de betrokkene en zijn zoon geen sprake is van een effectief gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Volgens de betrokkene vroeg een van zijn zussen internationale bescherming in België. De persoon, die kon worden geïdentificeerd aan de hand van de gegevens die de betrokkene verstrekke, vroeg op 16.08.2023 internationale bescherming in België. Haar verzoek was op 29.07.2025 voorwerp van een beslissing van niet toekennen van de vluchtelingenstatus en het niet toekennen van subsidiaire bescherming. Verder maakt de betrokkene melding van nog andere verwanten, neven langs vaderszijde, die volgens hem in België verblijven in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece"). Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een

zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Het feit dat de betrokkene in Zwitserland moeilijkheden had om een dokter te kunnen zien en zelf een tolk moest zien te vinden kan betekenen dat deze zaken moeizamer verliepen dan de betrokkene wenste, maar betekent niet dat in Zwitserland sprake is systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Zwitserland worden overgedragen, in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De Zwitserse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van de Dublinverordening ('de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen') wat betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk uitsluitel kreeg inzake zijn beroep. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : 'In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU'.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Zwitserse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Zwitserse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van de Dublinverordening.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland 'indirect refoulement' impliceert merken we op dat Zwitserland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake 'non-refoulement'. Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU in de gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21 van 30.11.2023. Het Hof stelde dat de rechter van de verzoekende lidstaat niet verplicht is de verantwoordelijkheid aan deze laatste lidstaat toe te wijzen wanneer hij het oneens is met de beoordeling van de aangezochte lidstaat aangaande het risico op refoulement van de betrokken persoon. Indien er bij de overdracht of als gevolg daarvan geen sprake is van systeemfouten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming verzoeken in de aangezochte lidstaat, kan de rechter van de verzoekende lidstaat deze laatste lidstaat evenmin dwingen om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen op grond van artikel 17(1) van de Dublinverordening omdat er volgens hem in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat. We merken tevens op dat het Hof in bovenvermeld arrest stelde dat een eventueel verschil in toelatings- en beschermingsbeleid in beginsel geen relevante factor is bij de toetsing van de geldigheid van het overdrachtsbesluit (§ 140).

De betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij na overdracht aan Zwitserland geen volgend verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en geen nieuwe elementen ter ondersteuning van dat verzoek zal kunnen aanbrengen.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Adriana Romer, Esther Omlin, 'Asylum Information Database –Country Report : Switzerland - 2024 update', laatste update op 20.05.2025, hierna AIDA-rapport, <https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/>). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van de Dublinverordening aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 53, 'No obstacles for applicants transferred back to

Switzerland under Dublin have been observed, including in 2024'). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 53, 'If the person has been transferred according to a 'take back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure'). De politie verschafft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 53, 'The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre'). De procedure zal vervolgens opnieuw worden aangevat, maar niet indien het initiële verzoek voorwerp was van een negatieve beslissing (pagina 53, 'The procedure will then be resumed, if there has not yet been a negative decision on the merits'). Materiële bijstand omvat in Zwitserland huisvesting, voeding, gezondheidszorg en een toelage in de vorm van een financiële toelage of 'non cash' (pagina's 87 en 89). Het opvangstelsel is georganiseerd in 2 fasen, waarvan de eerste onder federale en de tweede onder kantonnale verantwoordelijkheid valt. Tijdens de eerste fase, die niet langer dan 140 dagen mag duren, worden verzoekers opgevangen in federale opvangcentra onder de verantwoordelijkheid van het staatsagentschap voor migratie (Secrétariat d'état aux migrations - Staatssekretariat für Migration - Segreteria di Stato della migrazione Migration, afgekort SEM), terwijl na toewijzing aan een kanton de opvang op kantonnaal niveau wordt georganiseerd. Verzoeken om internationale bescherming kunnen worden ingediend in een van de 6 federale opvangcentra met verwerkingsfaciliteiten, gelegen in Zürich, Bern, Basel, Zona Pasture, Boudry en Altstätten. Zodra het verzoek om internationale bescherming is ingediend, kan de verzoeker worden overgebracht naar een van de andere centra binnen dezelfde categorie. Alle verzoekers, op uitzondering die onder de grensprocedure vallen, verblijven de eerste weken na hun verzoek en tot 140 dagen door in de federale centra, waar zij worden ondergebracht en waar de eerste stappen van de procedure worden uitgevoerd. De tweede fase wordt op kantonnaal niveau beheerd. Een overplaatsing naar kantonnale faciliteiten vindt onder meer plaats wanneer een verzoeker langer dan 140 dagen in een federaal opvangcentrum doorbracht, zelfs indien het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. De Zwitserse wetgeving voorziet in de beperking van de opvangvoorzieningen voor verzoekers, die een volgend verzoek om internationale bescherming indienen. Deze verzoekers ontvangen enkel noodzakelijke bijstand gedurende de procedure, keren doorgaans niet terug naar de federale opvangcentra en blijven toegewezen aan het kanton, waaraan ze al werden toegewezen. Het niveau van de opvangvoorzieningen hangt volgens het AIDA-rapport af van de praktijk van elk kanton (pagina 89). Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 101), maar stelt dat problematische situaties werden gerapporteerd zoals een afgelegen ligging van opvangcentra, een gebrek aan persoonlijke ruimte en privacy, geen duidelijke scheiding tussen slaap-, eet- en gemeenschappelijke ruimtes en occasionele opflakkingen van geweld (pagina's 101 en 102). Hieromtrent merken we op dat hoewel de Zwitserse instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang niet kan worden gesteld dat de bevoegde Zwitserse instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang en bijstand. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Zwitserse structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming geenszins worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Zwitserland worden overgedragen, niet in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. De betrokkene verklaart dat hij tussen zijn overdracht in maart 2025 en zijn vertrek uit Zwitserland op 12.08.2025 in Graubünden verbleef. Hij duidde niet nader wat voor opvangstructuur het betrof, maar maakte geen melding van problemen wat betreft opvang of huisvesting. Uit zijn verklaringen dient alleszins te worden begrepen dat hij onderdak had.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Switzerland' die door de Zwitserse autoriteiten op 24.04.2023 werd opgesteld en op 15.05.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel, 'levend' document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat de overgedragen persoon na aankomst wordt geïnformeerd bij welk federaal opvangcentrum of kanton hij of zij zich dient aan te bieden ('When the person arrives in Switzerland, the authorities registering his/her arrival inform her/him about where she/he should go (FAC or canton)', pagina 2). De betrokken persoon krijgt instructies betreffende de reisweg en een treinticket ('The person is given a ticket and indications how to reach his destination', pagina 2). Personen, wiens verzoek het voorwerp was van een finale afwijzing –overdrachten in de context van artikel 18(1)d van de Dublinverordening- zoals de betrokkene hebben het

recht een volgend verzoek of een verzoek tot heronderzoek in te dienen. Volgende verzoeken die dezelfde gronden vermelden worden zonder formele beslissing afgewezen. In geval het volgende verzoek als ontvankelijk wordt beoordeeld heeft de verzoeker recht op huisvesting. Ook in geval de betrokken persoon geen recht meer heeft op een nieuwe procedure tot het bekomen van internationale bescherming en onderworpen is aan een uitzettingsbeslissing heeft hij of zij nog steeds recht op noodzakelijke bijstand te weten minimale kantonale baten voor personen in nood die niet in staat zijn om in hun eigen onderhoud te voorzien, waaronder ook huisvesting ('According to Art. 111 of the Swiss Asylum Act (AsyIA), applicants have the right to file a written "Multiple application" (= subsequent application) (Art. 111c) or an "application for re-examination" (Art 111b) with a statement of the grounds. Applications or repeat applications that state the same grounds shall be dismissed without a formal decision being taken. If the application is being processed, the person has the right to access accommodation. If the applicant has no more right to a new asylum procedure and is subject to a removal decision, he/she still has a right to receive emergency aid (=minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves), which includes accommodation', pagina 2).

De betrokkene werd gehoord op 22.08.2024 en maakte toen gewag van gezondheidsproblemen. In het administratief dossier van de betrokkene vinden we attesten terug die op 22.08.2025 te Steenokkerzeel werden opgemaakt. Deze stellen dat de betrokkene geschikt is om in het Repatriëringscentrum 127bis te verblijven en niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU- C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk meldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zwitserland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We merken op dat het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd in Zwitserland en verzoekers beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 107). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals een taalbarrière en lange wachttijden voor het raadplegen van specialisten maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van de Dublinverordening.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 6, 8 en 10 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 § 4, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van “[h]et beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgische administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden”. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt hij de volgende toelichting bij zijn middel:

[...] Eerste onderdeel

De verwerende partij schendt het recht op privé- en gezinsleven van de verzoeker, evenals het hoger belang van diens zoon, door de verzoeker niet toe te staan in België te blijven, waar zijn echtgenote en zoon verblijven en waar hun verzoek om internationale bescherming momenteel in behandeling is.

De motivering van de beslissing op dit punt luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij betwist niet dat de verzoeker de vader is van een kind wiens verzoek om internationale bescherming momenteel wordt onderzocht door de Belgische asielinstanties.

Zij is echter van mening dat zij het verzoek van de verzoeker zelf niet hoeft te behandelen, omdat hij geen daadwerkelijk gezinsleven aantoonde in de zin van artikel 8 EVRM, en omdat hij bij zijn vorige asielaanvraag niet heeft vermeld dat hij wenste dat zijn verzoek om internationale bescherming in België zou worden behandeld vanwege zijn kind.

Dit argument is onvoldoende. Het feit dat de verwerende partij erkent dat de verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op 22 augustus 2025 melding heeft gemaakt van de aanwezigheid van zijn kind in België, had moeten leiden tot een onderzoek van zijn verzoek in België. Hij had overigens al melding gemaakt van de aanwezigheid van zijn zoon tijdens zijn gehoor op 10 januari 2025, maar zoals de verwerende partij opmerkt, was deze toen zelf onderworpen aan een Dublinprocedure. De verzoeker kon op 10 januari 2025 dus geen beroep doen op de lopende asielprocedure van zijn zoon in België, aangezien België pas sinds twee à drie maanden bevoegd is voor de asielaanvraag van zijn echtgenote en zoon (de verzoeker kent de exacte datum van de beslissing tot overname van de asielprocedure van zijn echtgenote en zoon niet).

De verwerende partij maakt bovendien een fout door haar verantwoordelijkheid enkel te beoordelen vanuit het perspectief van artikel 8 EVRM en de belangenafweging.

De Dublinverordening bepaalt in overweging nr. 14 dat: “Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet eerbiediging van het gezinsleven een essentiële overweging zijn voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening.”

De volgende overweging preciseert: “De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van leden van eenzelfde gezin door één lidstaat is een maatregel die een grondig onderzoek van de verzoeken, consistentie in de beslissingen en het vermijden van scheiding van gezinsleden mogelijk maakt.”

De ex-echtgenote van de verzoeker en hun gemeenschappelijk minderjarig kind moeten worden beschouwd als “gezinsleden” in de zin van de verordening.

Artikel 2 van de Dublinverordening definieert een gezinslid als:

g) “gezinsleden”, voor zover het gezin reeds bestond in het land van herkomst, de volgende familieleden van de verzoeker die zich op het grondgebied van de lidstaten bevinden:

de minderjarige kinderen van de in het eerste streepje bedoelde echtparen of van de verzoeker, op voorwaarde dat zij ongehuwd zijn en geboren zijn binnen of buiten het huwelijk, of geadopteerd zijn volgens het nationale recht.

De criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat moeten worden toegepast in de volgorde waarin ze zijn opgenomen in hoofdstuk III van de verordening, overeenkomstig artikel 7 § 1 van dezelfde verordening.

Hoewel het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker in Zwitserland is afgewezen, moet de toepassing van de artikelen voorafgaand aan artikel 18 prevaleren, met name artikel 10 van de verordening (“Gezinsleden die verzoekers zijn om internationale bescherming”).

Artikel 10 bepaalt: "Indien de verzoeker in een lidstaat een gezinslid heeft wiens verzoek om internationale bescherming in die lidstaat nog niet is onderworpen aan een eerste beslissing ten gronde, is die lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen dit schriftelijk hebben aangegeven."

Dat is hier het geval.

Uit het gehoor van de verzoeker van 22 augustus 2025 blijkt duidelijk dat hij heeft verzocht dat zijn verzoek om internationale bescherming zou worden behandeld in dezelfde lidstaat als dat van zijn ex-echtgenote en minderjarige zoon.

De verwerende partij stelt dat zij zich niet bevoegd acht om het verzoek van de verzoeker te behandelen omdat hij geen daadwerkelijk gezinsleven aantoonde met zijn minderjarige zoon en echtgenote, terwijl artikel 10 van de Dublinverordening deze bewijsvereiste nergens stelt. Er staat expliciet dat het feit dat een gezinslid een lopende procedure heeft in België volstaat om artikel 10 toe te passen, zonder dat een daadwerkelijk gezinsleven moet worden aangetoond. De verwerende partij voegt voorwaarden toe aan de wet, wat niet is toegestaan.

Bovendien heeft de verzoeker opnieuw contact met zijn zoon, die hij via zijn zus heeft teruggevonden. Hij heeft vernomen dat zijn ex-echtgenote en kind in Luik verblijven.

Overweging nr. 13 van de Dublinverordening herinnert eraan dat:

"Overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989 en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet het belang van het kind een essentiële overweging zijn voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening. Bij de beoordeling van het belang van het kind moeten de lidstaten in het bijzonder rekening houden met het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, veiligheidsoverwegingen en de mening van de minderjarige in functie van zijn leeftijd en maturiteit, inclusief zijn verleden. Daarnaast moeten specifieke procedurele waarborgen worden vastgesteld voor niet-begeleide minderjarigen, gezien hun bijzondere kwetsbaarheid."

Eveneens bepaalt artikel 6 van de Dublinverordening, getiteld "waarborgen ten gunste van minderjarigen", in paragraaf 1:

"Het belang van het kind is een essentiële overweging voor de lidstaten in alle procedures voorzien in deze verordening."

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de familiale band tussen echtgenoten of partners enerzijds, en tussen ouders en minderjarige kinderen anderzijds, moet worden vermoed (zie EHRM, 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60).

De verzoeker is van mening dat België zich bevoegd moet verklaren op grond van de artikelen 6, 8 en 10 van de Dublinverordening, en minstens op grond van artikel 17 van dezelfde verordening.

Hij meent dat de motivering, zoals geformuleerd, onvoldoende rekening houdt met zijn privé- en gezinsleven en met de omstandigheden van het geval.

Daaruit volgt dat er sprake is van een schending van de artikelen 6, 8 en 10 van de Dublinverordening, in combinatie met artikel 8 EVRM en de motiveringsverplichtingen.

[...] Tweede onderdeel

Schending van artikel 3 EVRM, artikel 33 van de Geneefse Conventie, en artikelen 1 tot 4 en 18 van de Handvest, alleen en gepaard met artikelen 3, 17 en 26 van de Dublin-verordening, het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Zwitserland door verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Vooraleer de bestreden beslissing te nemen had verwerende partij een zorgvuldige analyse moeten voeren van de risico van schending van verzoekers rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 33 van de Geneefse Conventie, artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van het EUHandvest, quod non in casu.

Er blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij op afdoende wijze de voorwaarden van "gedublineerde" personen die terug naar Zwitserland keren heeft geanalyseerd, noch de opvangvoorwaarden en risico van "indirect refoulement" die verzoeker zal kennen zou hij terug naar Zwitserland moeten gaan.

Gezien de volgende informatie (die voortvloeien uit objectieve en recente bronnen), die in acht moesten genomen worden door verwerende partij, is het duidelijk dat de omstandigheden in Zwitserland zeer slecht zijn voor asielzoekers, en verwerende partij had toepassing moeten doen van artikel 17 van de Dublin-Verordening:

[...] Opvang

Voor wat de levensomstandigheden in opvangcentra betreft, stelt de verwerende partij het volgende:

[...]

(p. 5-6)

De levensomstandigheden in de opvangcentra, zoals beschreven in het nieuwe AIDA-rapport, zijn veel zorgwekkender dan wat in de beslissing staat.

Ten eerste gaat verweerder volledig voorbij aan het feit dat de asielaanvraag van eiser al is afgewezen in Zwitserland en dat hij, als hij terugkeert en op een later tijdstip asiel aanvraagt, geen toegang zal hebben tot een gewoon opvangcentrum:

Unlike in the regular procedure, during the examination time of the application, the asylum applicant is not granted a place to stay in federal asylum centres. Subsequent applicants will be most of the time accommodated in cantonal emergency shelters (see section on Access and forms of reception conditions). The application does also not have suspensive effect, but the SEM would grant this effect if it starts examining the application in detail. In practice, the deportation will be suspended pending the first opinion of the SEM on the subsequent application. (p. 75)

De leefomstandigheden in deze centra zijn problematisch:

The NCPT criticised the living conditions in temporary asylum centres in its report of April 2024, particularly in civil defence shelters. The reports confirm the Swiss Refugee Council's concerns about these facilities. Conditions in the shelters are challenging: limited space, no natural light, no clear separation of sleeping, eating, and communal areas, lack of privacy, and inadequate ventilation, among other issues. Such circumstances increase the risk of conflict, yet violence prevention measures are notably lacking.⁵⁶⁴ Additionally, alleged cases of violence reported to the NCPT have been poorly documented and insufficiently investigated.” (p. 102)

Anders dan verweerder stelt, garandeert niets verzoeker fatsoenlijke levens- en opvangomstandigheden in geval van terugkeer naar Zwitserland.

[...] Medische zorgen

Wat de toegang tot gezondheidszorg betreft, is het AIDA-rapport van mening dat deze vrij beperkt is (zie blz. 107) .

Het rapport benadrukt dat:

This health concept and its implementation were externally evaluated in 2023. The report highlights that asylum applicants receive initial medical information as well as access to a counselling service and qualified nursing staff as soon as they arrive in a federal centre. On the contrary, many cantonal centres do not have qualified care staff on site. The evaluation team identified margin of improvement in several areas of implementation, for example regarding the transmission of patient files when asylum applicants are transferred, the possibility to resort to professional interpreters or the management of epidemics. A very severe problem is that asylum applicants often need to cope with long waiting times to see specialists, such as psychiatrists, due to staff shortages. Medical care and the establishment of medical facts in the examination of asylum applications appear to be one of the main issues induced by the acceleration of procedures (see Use of medical reports). The identification of vulnerabilities, including psychological problems and psychiatric diseases, remains a significant challenge. A psychological screening at arrival in the centre could be a useful measure and also a tool to prevent suicides. According to the NCPT, within the accelerated procedure, access to psychiatric care is limited to the most acute situations, however an early identification of psychiatric and trauma-related problems and orientation towards the competent services already during the stay in federal asylum centres is recommended. (p. 107-108)

De toegang tot gezondheidszorg is dus niet gewaarborgd, zoals verweerder beweert.

[...] Besluit

De verschillende bovengenoemde rapporten en actuele informatie bevestigen dat de omstandigheden in Zwitserland zeer slecht zijn voor asielzoekers.

Verwerende partij maakt zich schuldig aan een gebrek aan grondigheid, wat des te ernstiger is omdat dit gebrek aan grondigheid rechtstreeks verband houdt met een reëel risico van schending van de door artikel 33 van de Geneefse Conventie, artikel 3 en 8 EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest beschermde rechten.

In het onderhavige geval heeft verwerende partij niet de nodige zorgvuldigheid gehad en heeft zij er niet op toegezien dat de betrokken grondrechten werden geëerbiedigd.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed.

De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepalingen, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven

moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is die beslissing in rechte aan te vechten.

De motieven in rechte en in feite van het overdrachtsbesluit kunnen op eenvoudige wijze in dit besluit worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft dit besluit aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. In een eerste onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat het bestreden besluit zijn recht op privé- en gezinsleven, alsook het hoger belang van het kind, miskent. Hij stelt dat zijn *'echtgenote'* en zoon in België verblijven en hun verzoek om internationale bescherming momenteel in België wordt behandeld. De aanwezigheid van zijn kind in België, zoals hij aanhaalde tijdens het Dublin-interview op 22 augustus 2025, volstaat volgens hem opdat ook zijn verzoek in België zou worden behandeld. Volgens hem heeft verweerder een fout gemaakt door zijn verantwoordelijkheid enkel te beoordelen vanuit het perspectief van artikel 8 van het EVRM. Onder verwijzing naar de overwegingen 14 en 15 en artikel 2, g) van de Dublin III-verordening is verzoeker van mening dat zijn *'ex-echtgenote'* en hun gemeenschappelijk minderjarig kind moeten worden beschouwd als gezinsleden in de zin van deze verordening en dat bijgevolg het criterium van artikel 10 van deze verordening diende te worden toegepast. De toepassing van dit criterium vereist volgens hem niet dat een daadwerkelijk gezinsleven wordt aangetoond. Verzoeker stelt nog dat hij opnieuw contact heeft met zijn zoon en dat hij vernam dat zijn zoon met zijn moeder in Luik verblijft. Hij verwijst naar overweging 13 en artikel 6, lid 1 van de Dublin III-verordening en benadrukt dat volgens de rechtspraak van het EHRM de familiebanden tussen echtgenoten of partners en tussen een ouder en zijn of haar kind worden vermoed. Verzoeker besluit dat verweerder zich op grond van de artikelen 6, 8, 10 of 17 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk had moeten verklaren om zijn beschermingsverzoek te behandelen en zijn privé- en gezinsleven onvoldoende in rekening is gebracht.

2.2.2.1. Verzoeker gaat er allereerst aan voorbij dat artikel 6 van de Dublin III-verordening voorziet in waarborgen voor minderjarigen, maar dit geen deel uitmaakt van het hoofdstuk inzake de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat en het op zich evenmin een bepaling is op grond waarvan België zich verantwoordelijk kan verklaren.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd dat verweerder zich onterecht niet verantwoordelijk heeft verklaard voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek op grond van de artikelen 8 of 10 van de Dublin III-verordening, die deel uitmaken van *"Hoofdstuk III – Criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat"*. Verzoeker gaat er aan voorbij dat in zijn geval sprake is van een terugnameprocedure. Zo stemden de Zwitserse autoriteiten andermaal in met de terugname van verzoeker op basis van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening. Dit betekent dat zij reeds hebben erkend de overeenkomstig deze verordening verantwoordelijke lidstaat te zijn voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek en dat zij na inhoudelijk onderzoek het beschermings-verzoek hebben afgewezen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) gaat in zijn arrest van 2 april 2019 in de gevoegde zaken C-582/17 en C-583/17 in op de regels zoals deze gelden in het geval van terugnameprocedures en benadrukt dat deze aan een andere regeling zijn onderworpen dan overnameprocedures. Zo duidt het HvJ dat waar *"de procedure ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek aan de hand van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening geformuleerde criteria bij de overnameprocedure centraal staat"*, dit *"niet [geldt] voor de terugnameprocedure, aangezien deze procedure is onderworpen aan regels die in dat verband aanzienlijke verschillen vertonen ten opzichte van de bepalingen die van toepassing zijn op de overnameprocedure"* (punten 57-58). Uit dit arrest volgt dat er op verweerder in kader van een terugnameprocedure geen verplichting rust om *"op grond van de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria [...], te bepalen of deze laatste lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek"* (punt 80). Dit wordt uitgelegd als volgt:

"59 In de eerste plaats voorzien artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening in de mogelijkheid een terugnameverzoek in te dienen wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat een andere lidstaat „verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b) [tot en met] d),” van die verordening, en niet wanneer hij van mening is dat een andere lidstaat „verantwoordelijk is voor de behandeling van [het] verzoek".

60 Zoals de Commissie ter terechtzitting heeft opgemerkt, volgt hieruit dat het woord „verantwoordelijk” in artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening in een andere betekenis wordt gebruikt dan in artikel 21, lid 1, van die verordening, voor zover het niet uitdrukkelijk betrekking heeft op de

verantwoordelijkheid om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Uit artikel 18, lid 2, en artikel 20, lid 5, van die verordening volgt overigens dat de overdracht van een persoon naar de lidstaat met een terugnameverplichting, niet noodzakelijkerwijs beoogt de behandeling van dat verzoek af te ronden.

61 Overeenkomstig artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening vooronderstelt de gebruikmaking van de bevoegdheid om een terugnameverzoek in te dienen dus niet dat de verantwoordelijkheid van de aangezochte lidstaat om het verzoek om internationale bescherming te behandelen, vaststaat, maar wel dat deze lidstaat voldoet aan de in artikel 20, lid 5, of in artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening neergelegde voorwaarden.

62 Uit de bewoordingen zelf van artikel 20, lid 5, van die verordening volgt evenwel dat de daarbij ingestelde terugnameverplichting wordt opgelegd aan „de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming [het eerst] is ingediend”. Derhalve kunnen de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria niet worden gebruikt om deze lidstaat aan te wijzen.

[...]

65 Wat artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening betreft, volgt inderdaad uit de bewoordingen ervan dat de daarin neergelegde verplichtingen rusten op de „verantwoordelijke lidstaat”.

66 Zoals opgemerkt in de punten 51 en 52 van het onderhavige arrest, kunnen de in die bepalingen neergelegde terugnameverplichtingen evenwel slechts worden toegepast wanneer de in die verordening neergelegde procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, in de aangezochte lidstaat reeds is afgerond en ertoe heeft geleid dat deze lidstaat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van dat verzoek heeft erkend.

67 In een dergelijke situatie, waarin de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek reeds vaststaat, hoeven de regels inzake de procedure tot bepaling van deze verantwoordelijkheid, waaronder in de eerste plaats de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde criteria, niet opnieuw te worden toegepast.

68 In de tweede plaats bevestigt artikel 25 van de Dublin III-verordening dat de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria niet relevant zijn in het kader van de terugnameprocedure.

69 Terwijl artikel 22, leden 2 tot en met 5, van de Dublin III-verordening gedetailleerd bepaalt hoe die criteria in het kader van de overnameprocedure moeten worden toegepast, dient immers te worden vastgesteld dat artikel 25 van die verordening geen enkele vergelijkbare bepaling bevat en de aangezochte lidstaat alleen verplicht om de voor de beoordeling van het terugnameverzoek nodige verificaties te verrichten.

70 Dat het bij de terugnameprocedure gaat om een vereenvoudigde procedure, wordt daarenboven bevestigd door het feit dat de in artikel 25, lid 2, van die verordening bepaalde termijn om te antwoorden op een terugnameverzoek, duidelijk korter is dan de in artikel 22, lid 7, van die verordening bepaalde termijn om te antwoorden op een overnameverzoek.

71 In de derde plaats wordt de bovenstaande uitlegging bevestigd door de standaardformulieren voor een overname- en een terugnameverzoek, die in respectievelijk bijlage I en III bij verordening nr. 1560/2003 zijn opgenomen.

[...]

73 In de vierde plaats dient te worden opgemerkt dat de tegenovergestelde uitlegging, volgens welke een terugnameverzoek slechts kan worden ingediend wanneer de aangezochte lidstaat op grond van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria kan worden aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, wordt tegengesproken door de algemene opzet van die verordening.

74 Die uitlegging zou immers uiteindelijk impliceren dat de overname en terugnameprocedures op bijna alle punten op identieke wijze moeten worden gevoerd, en dat zij in de praktijk een enkele procedure vormen waarbij in een eerste fase de lidstaat moet worden bepaald die op grond van die verantwoordelijkheidscriteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, en waarbij vervolgens, in een tweede fase, bij die lidstaat een verzoek moet worden ingediend waarvan hij de gegrondheid op dezelfde grondslag zal moeten beoordelen.

[...]

76 In de vijfde en laatste plaats zou de in punt 73 van het onderhavige arrest vermelde uitlegging eveneens de verwezenlijking van bepaalde doelen van de Dublin III-verordening kunnen ondermijnen.

77 In de in artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening bedoelde gevallen zou die uitlegging immers impliceren dat de bevoegde autoriteiten van de tweede lidstaat de facto zouden kunnen overgaan tot heroverweging van de conclusie waartoe de bevoegde autoriteiten van de eerste lidstaat met betrekking tot diens eigen verantwoordelijkheid zijn gekomen na afloop van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, voor zover de betrokkenen het grondgebied van deze lidstaat verlaten nadat hij hun verzoek in behandeling heeft genomen, wat onderdanen van een derde land die in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend ertoe zou kunnen aanzetten om zich naar andere lidstaten te begeven, wat tot secondaire stromen zou kunnen leiden die de Dublin III-verordening, met de instelling van uniforme instrumenten en criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, juist beoogt te voorkomen (zie naar analogie arresten van 17 maart 2016,

Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punt 52, en 13 september 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, punt 37).

78 De in punt 73 van het onderhavige arrest vermelde uitlegging zou voorts ertoe kunnen leiden dat afbreuk wordt gedaan aan het in artikel 3, lid 1, van die verordening vastgestelde wezenlijke beginsel dat een verzoek om internationale bescherming slechts door één enkele lidstaat wordt behandeld, wanneer de bepalingprocedure in de tweede lidstaat tot een ander resultaat leidt dan die in de eerste lidstaat.

79 Bovendien zou de heroverweging – die in voorkomend geval meerdere keren kan worden herhaald – van de uitkomst van de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaat in een context waarin de toepassing van die verordening en de werkelijke toegang tot een procedure van internationale bescherming reeds zijn gewaarborgd, afbreuk doen aan de in overweging 5 van die verordening vermelde doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen.

80 Hieruit volgt dat de betrokken bevoegde autoriteiten in de in artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening bedoelde gevallen niet verplicht zijn om, voordat zij een terugnameverzoek bij een andere lidstaat indienen, op grond van de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria [...], te bepalen of deze laatste lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.” (eigen onderlijning)

Voor de volledigheid wijst de Raad er nog op dat artikel 8 van de Dublin III-verordening de situatie van niet-begeleide minderjarige verzoekers betreft. Er blijkt echter helemaal niet dat verzoekers voorgehouden kind als dusdanig is te beschouwen, nu dit kind in elk geval is vergezeld door zijn moeder.

Artikel 10 van de Dublin III-verordening handelt verder over gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken en luidt als volgt:

“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Nog los van de vaststelling dat geen schriftelijke verklaring van verzoekers voorgehouden gezinsleden voorligt, moet er op worden gewezen dat als gezinsleden voor de toepassing van deze verordening, overeenkomstig het hierin vervatte artikel 2, g), worden beschouwd:

“voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

- *de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;*
- *de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;*
- *indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;*
- *indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”.*

De Raad stelt vast dat er geen enkel geldig en objectief bewijs voorligt waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk de vader is van het minderjarig kind dat hij als zijn zoon aanduidt. In zoverre dat verweerder dit in het bestreden besluit wel lijkt te aanvaarden, wijst de Raad er op dat verzoeker op 22 augustus 2025 heeft verklaard dat hij sedert 20 juli 2019 is getrouwd met een vrouw in Burundi met wie hij ook een dochter heeft. Deze gezinsleden zouden nog in Burundi verblijven (AD, stuk 72, verklaring DVZ). Verder stelde hij dat hij een zoon heeft met een andere Burundese vrouw. Dit kind is in 2023 in Zwitserland geboren. Aldus blijkt geenszins dat deze voorgehouden zoon van verzoeker, of de moeder van dit kind, kan worden beschouwd als een gezinslid zoals bedoeld in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. Het dient immers te gaan over een gezin dat reeds in het land van herkomst – in casu Burundi – bestond. Dit blijkt niet uit het administratief dossier en wordt alleszins niet concreet aangetoond door verzoeker. Er kan ook niet worden aangenomen dat het “land van herkomst” de lidstaat kan zijn waar de betrokkene eerder zijn beschermingsverzoek indiende. In dit verband wordt zo nog gewezen op artikel 7, lid 2 van de Dublin III-verordening, dat voorziet dat de verantwoordelijke lidstaat moet worden bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn beschermingsverzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient. Op dat ogenblik was verzoekers kind helemaal nog niet geboren.

Er blijkt dus hoegenaamd niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 10 van de Dublin III-verordening, opdat België zich bevoegd had moeten verklaren voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.2.2.2. Voor wat betreft een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM dat verzoeker zou hebben met zijn voorgehouden zoon, stelt de Raad vast dat verweerder hieromtrent in het bestreden besluit concreet heeft gemotiveerd. Hierin werd zo het volgende opgenomen:

“De betrokkene voert aan dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wil behandeld zien omdat hij bij zijn zoon wil blijven en omdat hij daarnaast verwanten heeft in België. De persoon, die kon worden geïdentificeerd aan de hand van de gegevens die de betrokkene verstrekke, vroeg op 23.1.2024 samen met zijn moeder internationale bescherming in België. Zwitserland stemde op 04.02.2025 in met de terugname van deze persoon en zijn moeder. Ze kregen op 20.02.2025 kennis van een overdrachtsbesluit, maar werden niet binnen de door de Dublinverordening bepaalde termijn aan Zwitserland overgedragen waaruit volgde dat België verantwoordelijk werd voor hun verzoek om internationale bescherming. De betrokkene suggereert dat een overdracht aan Zwitserland een inbreuk zou vormen op zijn gezinsleven, gezien de verantwoordelijkheid voor het verzoek om internationale bescherming van zijn zoon en diens moeder aan België toekomt. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM diverse malen eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (‘Mokrani tegen Frankrijk’, 15.07.2003, § 23; ‘Beldjoudi tegen Frankrijk’, 26.03.1992, § 74; ‘Moustaquim tegen België’, 18.02.1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM houdt evenmin de algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om een gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (‘Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland’, 31.01.2006, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (‘Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga tegen België’, 12.10.2006, § 81; ‘Moustaquim tegen België’, 18.02.1991, § 43; ‘Abdulaziz, Cabales en Balkandali tegen het Verenigd Koninkrijk’, 28.05.1985, § 67). Hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn de staten die partij zijn bij het EVRM er wel toe gehouden om een billijke afweging te maken tussen de belangen van het individu en het algemeen belang (‘Nuñez tegen Noorwegen’, 28.06.2011, § 68-69). Gelet op het voorgaande komt het aan de betrokkene toe het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Zwitserland dit vermeende gezinsleven zou schenden. We wensen te benadrukken dat de zoon van de betrokkene werd geboren op [xx.xx.2023] en op het ogenblik dat de betrokkene Zwitserland in december 2024 verliet een jaar en 10 maanden oud was. De zoon van de betrokkene en diens moeder vroegen weliswaar 3 dagen nadat de betrokkene dat had gedaan ook internationale bescherming in België, maar de betrokkene maakte tijdens het verhoor in het kader van zijn verzoek van 20.12.2024, dat plaatsvond op 10.01.2025, geen melding van een gezinsleven met zijn zoon en voerde de aanwezigheid van zijn zoon ook niet aan als een reden waarom hij zijn verzoek om internationale bescherming door België wilde behandeld zien. Hij was wel degelijk op de hoogte van hun aanwezigheid, want hij maakte daar tijdens het verhoor dd. 10.01.2025 melding van (vraag 18 van verhoor dd. 10.01.2025). Tijdens het verhoor in het kader van zijn verzoek dd. 13.08.2025, dat plaatsvond op 22.08.2025, uitte hij wel de wens bij zijn kind te kunnen blijven, maar stelde tevens niet te weten waar zijn zoon en diens moeder verbleven gezien hij verklaarde geen contact te hebben met hen (vraag 18 van verhoor dd. 22.08.2025). Gelet op het voorgaande besluiten we dat in het geval van de betrokkene en zijn zoon geen sprake is van een effectief gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.”

Door enkel op zeer algemene wijze te benadrukken dat volgens de rechtspraak van het EHRM de familiebanden tussen echtgenoten of partners en tussen een ouder en zijn kind worden vermoed en dat hij intussen opnieuw contact zou hebben met zijn voorgehouden zoon, weerlegt verzoeker de motieven van het bestreden besluit niet. Er blijkt immers niet concreet dat verzoeker sedert zijn eerste vertrek uit Zwitserland in december 2024 nog daadwerkelijk contact heeft gehad met zijn voorgehouden zoon of diens moeder. Gelet op de gegevens dat er geen enkel geldig en objectief bewijs voorligt waaruit het vaderschap blijkt en dat verzoeker zelf heeft aangegeven geen contact meer te hebben met het minderjarige kind, kan hij niet volstaan met te verwijzen naar een “vermoeden” van een beschermens-waardig gezinsleven. Het gaat immers om een weerlegbaar vermoeden en verweerder heeft in het bestreden besluit uitgebreid gemotiveerd waarom er in casu geen sprake is van een beschermens-waardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn voorgehouden kind en (ex-)partner. Het gegeven dat verzoeker opnieuw contact met hen zou hebben, is ook een blote bewering die door geen enkel begin van bewijs wordt ondersteund. Nu de voorliggende gegevens helemaal niet wijzen op bestaande contacten en een werkelijk gezinsleven dat nog bestaat tussen verzoeker en zijn kind (en ex-partner), kan ook niet blijken dat het bestreden besluit concrete gevolgen zou hebben voor dit kind. Verzoeker wijst dan wel op zeer algemene wijze op het hoger belang van het kind, maar laat volledig

na om te duiden waaruit het belang van het genoemde minderjarig kind dan wel bestaat en op welke wijze het bestreden besluit zou ingaan tegen dit belang. Verzoeker slaagt er met zijn kritiek aldus niet in om de motieven in het bestreden besluit te weerleggen of aan te tonen dat hiermee het hoger belang van zijn kind wordt miskend.

In het bestreden besluit is verweerder trouwens nog ingegaan op de aanwezigheid van een van verzoekers zussen en enkele van zijn neven in België. Verweerder heeft uitgelegd waarom hun aanwezigheid de overdracht aan Zwitserland niet in de weg staat of maakt dat België zich verantwoordelijk zou moeten verklaren voor de behandeling van verzoekers beschermingsverzoek. Hij motiveert dat er geen beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn familieleden blijkt, nu er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Verzoeker gaat nergens concreet in op deze motieven van het bestreden besluit en haalt deze zodoende niet onderuit.

Voor zover als nodig, merkt de Raad nog op dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd op het Belgische grondgebied dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking kan doen stellen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.3. Gelet op de voorgaande bespreking maakt verzoeker evenmin een schending van de artikelen 6 en 17 van de Dublin III-verordening aannemelijk.

2.2.2.4. Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3. In een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten om voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit een zorgvuldige analyse door te voeren inzake het risico op schending van de absolute mensenrechten, waarvoor hij wijst op artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het EU-Handvest. Volgens hem was er geen sprake van een voldoende onderzoek naar de situatie voor Dublin-terugkeerders in Zwitserland, zoals op het vlak van opvang en het risico op *"indirect refoulement"*. Hij betoogt dat uit objectieve en recente bronnen blijkt dat de omstandigheden voor asielzoekers in Zwitserland zeer slecht zijn en dat verweerder toepassing had moeten maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

2.2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwens-beginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09,

M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar overdracht naar de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming van de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verweerder verder de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.3.2. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt daarbij in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het HvJ heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het

geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvang-voorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het HvJ nog bevestigd dat de tekort-komingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwens-beginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

2.2.3.3. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van het bestreden overdrachtsbesluit dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht aan Zwitserland is nagegaan en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hij heeft de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders in Zwitserland onderzocht, dit in het licht van de relevante rechtspraak van het HvJ en het EHRM en aan de hand van relevante, objectieve en actuele landeninformatie, met name het rapport van het onder meer door de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”*, laatst geüpdatet in mei 2025 (hierna: het AIDA-rapport). Verweerder heeft dit rapport onderworpen aan een inhoudelijk onderzoek. Hij gaat concreet in op verschillende aspecten die de Zwitserse procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaal-voorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming kenmerken en komt op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling van de situatie van Dublin-terugkeerders in Zwitserland. Hij houdt er zo ook rekening mee dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure voor internationale bescherming en de opvang van verzoekers, maar is van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen.

2.2.3.4. Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen analyse heeft gemaakt van het risico op indirect refoulement en de schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag aanvoert, wijst de Raad er op dat hij hiermee vooral blijk geeft van een slechte lezing van het bestreden besluit. In dit besluit wordt hier immers wel op omstandige wijze op ingegaan. Verweerder heeft gemotiveerd als volgt:

“We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Zwitserse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Zwitserse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van de Dublinverordening.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland 'indirect refoulement' impliceert merken we op dat Zwitserland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake 'non-refoulement'. Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU in de gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21 van 30.11.2023. Het Hof stelde dat de rechter van de verzoekende lidstaat niet verplicht is de verantwoordelijkheid aan deze laatste lidstaat toe te wijzen wanneer hij het oneens is met de beoordeling van de aangezochte lidstaat aangaande het risico op refoulement van de betrokken persoon. Indien er bij de overdracht of als gevolg daarvan geen sprake is van systeemfouten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming verzoeken in de aangezochte lidstaat, kan de rechter van de verzoekende lidstaat deze laatste lidstaat evenmin dwingen om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen op grond van artikel 17(1) van de Dublinverordening omdat er volgens hem in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat. We merken tevens op dat het Hof in bovenvermeld arrest stelde dat een eventueel verschil in toelatings- en beschermingsbeleid in beginsel geen relevante factor is bij de toetsing van de geldigheid van het overdrachtsbesluit (§ 140).

De betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij na overdracht aan Zwitserland geen volgend verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en geen nieuw elementen ter ondersteuning van dat verzoek zal kunnen aanbrengen." (eigen onderlijning)

Verzoeker gaat nergens concreet in op deze motieven van het bestreden overdrachtsbesluit en haalt deze zodoende niet onderuit.

2.2.3.5. Voor wat betreft de opvang in Zwitserland betoogt verzoeker dat de "levensomstandigheden in de opvangcentra, zoals beschreven in het nieuwe AIDA-rapport, [...] veel zorgwekkender [zijn] dan wat in de beslissing staat". Hij stelt nog dat verweerder er volledig aan voorbij gaat dat zijn verzoek om internationale bescherming reeds is afgewezen in Zwitserland en dat hij, als hij een nieuw verzoek indient, geen toegang zal hebben tot een gewoon opvangcentrum. Hij is tevens van oordeel dat de levensomstandigheden in de opvangcentra problematisch zijn en dat er geen garanties zijn dat hij in Zwitserland zal terechtkomen in "fatsoenlijke levens- en opvangomstandigheden".

Uit het bestreden besluit blijkt allereerst dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de situatie van verzoeker als iemand van wie het beschermingsverzoek in Zwitserland reeds ten gronde werd afgewezen en die dus een volgend verzoek zal moeten indienen, ook wat de opvang betreft. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

"[...] Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 53, 'If the person has been transferred according to a 'take back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure'). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 53, 'The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre'). De procedure zal vervolgens opnieuw worden aangevat, maar niet indien het initiële verzoek voorwerp was van een negatieve beslissing (pagina 53, 'The procedure will then be resumed, if there has not yet been a negative decision on the merits'). Materiële bijstand omvat in Zwitserland huisvesting, voeding, gezondheidszorg en een toelage in de vorm van een financiële toelage of 'non cash' (pagina's 87 en 89). Het opvangstelsel is georganiseerd in 2 fasen, waarvan de eerste onder federale en de tweede onder kantonale verantwoordelijkheid valt. Tijdens de eerste fase, die niet langer dan 140 dagen mag duren, worden verzoekers opgevangen in federale opvangcentra onder de verantwoordelijkheid van het staatsagentschap voor migratie (Secrétariat d'état aux migrations - Staatssekretariat für Migration - Segreteria di Stato della migrazione Migration, afgekort SEM), terwijl na toewijzing aan een kanton de opvang op kantonnaal niveau wordt georganiseerd. Verzoeken om internationale bescherming kunnen worden ingediend in een van de 6 federale opvangcentra met verwerkingsfaciliteiten, gelegen in Zürich, Bern, Bazel, Zona Pasture, Boudry en Altstätten. Zodra het verzoek om internationale bescherming is ingediend, kan de verzoeker worden overgebracht naar een van de andere centra binnen dezelfde categorie. Alle verzoekers, op uitzondering die onder de grensprocedure vallen, verblijven de eerste weken na hun verzoek en tot 140 dagen door in de federale centra, waar zij worden ondergebracht en waar de eerste stappen van de procedure worden uitgevoerd. De tweede fase wordt op kantonnaal niveau beheerd. Een overplaatsing naar kantonale faciliteiten vindt onder meer plaats wanneer een verzoeker langer dan 140 dagen in een federaal

opvangcentrum doorbracht, zelfs indien het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. De Zwitserse wetgeving voorziet in de beperking van de opvangvoorzieningen voor verzoekers, die een volgend verzoek om internationale bescherming indienen. Deze verzoekers ontvangen enkel noodzakelijke bijstand gedurende de procedure, keren doorgaans niet terug naar de federale opvangcentra en blijven toegewezen aan het kanton, waaraan ze al werden toegewezen. Het niveau van de opvangvoorzieningen hangt volgens het AIDA-rapport af van de praktijk van elk kanton (pagina 89). Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 101), maar stelt dat problematische situaties werden gerapporteerd zoals een afgelegen ligging van opvangcentra, een gebrek aan persoonlijke ruimte en privacy, geen duidelijke scheiding tussen slaap-, eet- en gemeenschappelijke ruimtes en occasionele opflakkingen van geweld (pagina's 101 en 102). Hieromtrent merken we op dat hoewel de Zwitserse instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang niet kan worden gesteld dat de bevoegde Zwitserse instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang en bijstand. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Zwitserse structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming geenszins worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Zwitserland worden overgedragen, niet in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. De betrokkene verklaart dat hij tussen zijn overdracht in maart 2025 en zijn vertrek uit Zwitserland op 12.08.2025 in Graubunden verbleef. Hij duidde niet nader wat voor opvangstructuur het betrof, maar maakte geen melding van problemen wat betreft opvang of huisvesting. Uit zijn verklaringen dient alleszins te worden begrepen dat hij onderdak had.” (eigen onderlijning)

Verzoeker verwijst naar een passage in het AIDA-rapport die stelt dat, in het geval van volgende verzoeken, de asielzoeker tijdens de behandeling van dit verzoek geen verblijfplaats in een federaal asielcentrum krijgt toegewezen, maar meestal worden ondergebracht in kantonale noodopvangcentra. Nog verwijst hij naar een andere passage in dit rapport om aan te tonen dat de leefomstandigheden in deze nood-opvangcentra uitdagend (*'challenging'*) kunnen zijn. Uit voormelde motivering van het bestreden besluit blijkt echter dat verweerder concreet rekening hield met deze beschreven problemen die zich voordoen in bepaalde opvangvoorzieningen. Verweerder oordeelde dat dit niet volstaat om vast te stellen dat de Zwitserse opvangstructuren worden gekenmerkt door systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening en dat er geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in hoofde van verzoeker bestaat. In dit verband haalde hij ook aan dat verzoeker in maart 2025 reeds een eerste keer aan Zwitserland werd overgedragen op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening, dat hij vervolgens toegang had tot opvang en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat deze problematisch zou zijn geweest. Door enkel en alleen opnieuw te wijzen op de – reeds in de bestreden beslissing vermelde – passage in het AIDA-rapport aangaande *'uitdagende'* omstandigheden in bepaalde opvangcentra wordt nog geen afbreuk gedaan aan de beoordeling hieromtrent in het bestreden besluit of aangetoond dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand kwam.

2.2.3.6. Verzoeker betoogt verder dat de toegang tot de gezondheidszorg volgens het AIDA-rapport vrij beperkt is en dat deze dus niet is gewaarborgd.

In het bestreden besluit heeft verweerder hierover gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene werd gehoord op 22.08.2024 en maakte toen gewag van gezondheidsproblemen. In het administratief dossier van de betrokkene vinden we attesten terug die op 22.08.2025 te Steenokkerzeel werden opgemaakt. Deze stellen dat de betrokkene geschikt is om in het Repatriëringscentrum 127bis te verblijven en niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU- C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

[...]

We merken op dat het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd in Zwitserland en verzoekers beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 107). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals een taalbarrière en lange wachttijden voor het raadplegen van specialisten maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen."

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verweerder een genuanceerd beeld schetst van de situatie in Zwitserland waarbij hij ook rekening houdt met bepaalde factoren die een vlotte en adequate toegang tot de gezondheidszorg kunnen belemmeren. Echter heeft verweerder geoordeeld dat deze factoren onvoldoende zijn om te stellen dat de *"toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben"*. Door het louter aanhalen van een passage in het AIDA-rapport dat inderdaad nog melding maakt van bepaalde problemen die zich stellen, weerlegt verzoeker de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing niet. Evenmin toont hij trouwens concreet aan dat hij gezondheidsproblemen heeft die voldoende ernstig zijn opdat deze aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.3.7. De Raad besluit dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder in het bestreden besluit onterecht het standpunt heeft ingenomen dat zijn overdracht aan Zwitserland geen reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland noch omwille van verzoekers individuele omstandigheden. In de gegeven omstandigheden toont hij evenmin aan dat België individuele garanties van Zwitserland diende te krijgen voor een overdracht kon plaatsvinden.

2.2.3.8. De Raad besluit dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending aantoonde van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het EU-Handvest of van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Hij toont evenmin een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van het EU-Handvest. Wat deze artikelen betreft, kan de Raad trouwens enkel vaststellen dat elke concrete toelichting ontbreekt.

2.2.3.9. Gelet op voorgaande bespreking blijkt ook niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op de artikelen 3, lid 2 of 17, lid 1 van de Dublin III-verordening opdat België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van het beschermingsverzoek of dit verplicht dient te behandelen.

2.2.3.10. Het tweede onderdeel van het middel kan evenmin worden aangenomen.

2.2.4. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat het bestreden besluit uitgaat van incorrecte feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.5. Verzoeker licht ten slotte niet concreet toe op welke wijze het bestreden overdrachtsbesluit artikel 18 van het EU-Handvest, artikel 26 van de Dublin III-verordening, de artikelen 51/5, § 4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, *"het recht op een eerlijke administratieve procedure"*, het hoorrecht of nog enig ander niet nader gedefinieerd beginsel van behoorlijk bestuur zou miskennen. Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft trouwens een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, terwijl het bestreden overdrachtsbesluit geen beslissing betreft die kadert binnen de toepassing van deze richtlijn, maar wel binnen de Dublin III-verordening.

Nog wordt benadrukt dat verzoeker op 22 augustus 2025 concreet is gehoord inzake de toepassing van de Dublin III-verordening. Hij duidt niet waarom dit horen zou hebben tekortgeschoten. Nog blijkt op dit punt geen voldoende belang, waar verzoeker niet aantoonde dat hij nog concrete elementen kon laten gelden die werkelijk van invloed konden zijn op het beslissingsproces.

2.2.6. Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS